ION PACHIA TATOMIRESCU ☯
ULTIMELE POEME HADRONICE

Cosmografii

Coperta: Dacian Bradua, Liviu Curtuzan.

Descierea CIP a Bibliotecii Naţionale
PACHIA TATOMIRESCU, ION
Ultimele poeme hadronice / Ion Pachia Tatomirescu. – Timişoara, Aethicus, 2002 –
64 p.; 21 cm. – (Cosmografii)
ISBN 973-85261-1-6
821.135. 1–1.

ION PACHIA
TATOMIRESCU

ULTIMELE POEME HADRONICE

EDITURA AETHICUS
TIMIŞOARA
2002

*S*alm prim

Cerul
ca arcerul...

Ion Pachia Tatomirescu

MEDITAȚIE CU NUFERI...

*C*âți nuferi din stelărie
au fotonii-n pălărie...!

*C*âți nuferi – frâu la pârâu –
au luminile în brâu...!

*C*âți nuferi ning pe pământ,
câți nuferi ard în Cuvânt...!

*S*pre-a nunti-n oglinzi de cânt,
dat-au vămi la ploi şi vânt...!

*S*alm secund

*G*hizii
toarnã-acizii...

Ion Pachia Tatomirescu

CÂNTECE DE MĂR ÎN PUDRA FIINȚEI

5 octombrie 1988 – 9 iunie 2001

*S*alm terț

*L*eii
pupã mieii...

CUM V-AŞ ÎNZORIA, CELESTE SFERE...

Cum v-aş înzoria, celeste sfere,
peste nămeții timpului...! Doar sunteți mere
ce-ați prins mireasma de şi-n rai se cere...!

V-aş logodi-n octombrie cu zborul
fotonilor din soarele de miere,
dar cine-mi lămureşte mie dorul
acelor flăcări de parfum din sfere...?!

Cum să nuntesc eu soarele cu norul,
cum să încerc a prinde meteorul
şi-a-i îmbumbi-ntr-un mărgărint iar firea,
zborul...?!

DISTIHURI DE OCTOMBRIE

Arcuşul vârstei bate spre-nserate —
şi moartea asta nu se dă în rate...

Genunea-naintează-n paşi de pluş,
sub norul sângelui meu face duş...

Vulpimea ceții-mi cade-n dimineți, sub ochi,
dar nu mă vindecă de-al clipelor deochi...

Ce-i pasă beznei, că-n imperiul ființei,
eu bat argintul de lumină-al ştiinței,

că-n zarişstea aceasta, a cernelii,
se-ntunecă toți dinozaurii-ndoielii...?!

Ion Pachia Tatomirescu

ŞARPELE TOARCE...

Bradul doarme pe mal,
proptit într-o umbră de val;
râul nu doarme vreo clipă –
că-n râu, timp se-nfiripă...

Murgul paşte-n izlaz
razele-iarbă-ale stelei de gaz;
steaua nu paşte-o secundă –
că are grijă de-amurg şi de undă...

Şarpele toarce-o spirală...
Omul-triunghi, prin frunză morală,
se-nvârte – spârnel* – şi-i roată ce speră
s-ajungă sferă, încântec de sferă...

*__spârnel__ (în graiul oltean) = titirez.

INFORMATERIA S-ABURCĂ...

Bogată vară-n dimineți de gând:
ideile sunt diamante-n trup de rând,
informateria s-aburcă aiurând...

Bogată vară-n sinea de încânt:
înrăzărite-s luncile-n amiezi de-
aşezământ,
grânarele sunt gata toate în cuvânt;
gutuile cât sânii de zeițe sânt...

Aş locui cu tine într-o marcă,
dar dorurile-mi lăcrămează, parcă
şi curcubeie-n cearcăne se-ncarcă,
până-n priveliştea cu fulgerul tăind o
arcă...

Părelnicia cată-n frunze-o cunoştință
şi clorofila prinde iute ştiință;
la piramidă, în câmpie, curg
ventuzele cu sânge din amurg
şi nu văd prin fotoni zburdând
vr-un murg...

Ion Pachia Tatomirescu

Ideile sunt diamnante-n trup de rând, informateria s-aburcă aiurând...

PUDRA FIINȚEI VĂLURIND AGREST...

Parfumul merelor domneşti în coş se-ncântă,
pe valea constelației de-arnici cu vatră sfântă:
aurăriile-n miresme tot binecuvântă...!

Mai strigă-mă în steaua aburind un plod,
mai urcă-mă-n caleştile cu merele-n exod,
mai ninge-mă ca pe înrăzăritul rod...!

Ce văd aici e-un luminiş celest,
ori e gospodăria unei nopți, ce n-o contest,
cu toată pudra ființei, vălurind agrest...?!

Aş vrea să fiu blânda-lumină-n-doi,
pe măgura de mere de-aur să mă-ndoi,
să nu mă plângă mărgărinții nici când 'oi
mânăstirì ciupercile prin calde ploi...!

Ion Pachia Tatomirescu

ÎNCÂNTEC DE ROSTIT LA STINGEREA FIRMAMENTULUI

Mură-stea, ori steauă-mură,
măr de mărgărinți de gură,
grai de rai –
aur ce-l ai,
la mireasa-logostea,
fă iubirea mea să stea –
că furtuna mişcă luna,
vârcolacii
bat aracii
şi lujerii de lumină
plâng jertfiții din grădină –
aburi ființei de făină,
suflete, aripi de-albină...!

Măr în mărgărinți de gură,
grai de rai –
aur ce-l ai,
mură-stea, ori steauă-mură,
mai renaşte-mă din zgură,
mai nunteşte-mă celest –
să nu fiu ființei lest...!

PE DEALUL SALMOŞULUI, ARICI...

Flăcări pe dealuri, flăcări sub maluri:
valuri-valuri, eternei nevăzutele voaluri
pe valuri...!

Coriambii păsării nemărginite pe rug
şi coastele cu sângeriile mere în crug:
argint să grăiesc, aur să-ndrug...?!?

Măguri de mere, măguri de miere –
şi viespile zboară-n urgie de fiere:
toate mă-ndeamnă de re-Înviere...

Armata cuvintelor – şi viersuiesc
licurici
pe Dealul Salmoşului, arici...
Aş vrea să te strig,
aburind cereştii păianjeni de frig:
« – Vino,-mi, pe-al stelei prichici,
dintre furnici cu opinci de arnici,
înnoptate la mine, în barbă
verde, smălțuită, de iarbă...!»

Flăcări pe dealuri, flăcări sub maluri:

Ion Pachia Tatomirescu

valuri-valuri, eternei nevăzutele voaluri pe valuri...!

VINDECAREA DE RAI...

Mă vindecă de răni împurpuratul măr,
într-o livadă de cuvinte coapte,
ce nu cunosc pe cerul gurii noapte,
care nu ştiu vocalele-n răspăr...

Adverbul, substantivul, pronominarea lină,
ori adjectiv şi verb, articolul nuntirii
şi numărul celest de ordine al firii
mă lecuiesc în margini de lumină...

Că marginile toate, pare-mi-se,
prind cumpăna de gând, în fluturare,
peste abisul ce, în murmur, are
comete bucălaie, fulguind remise,
la tălmăciri de răni, pe-mpurpurate-abscise...!

Ion Pachia Tatomirescu

DESCÂNTEC LA 55 DE ANI ÎMPOTRIVA MORȚII

Stebla mea de busuioc,
mi te-aruncă, Moarte,-n foc;
planta-mi din râpi, coadamà,
veşnic mă va întrema;
spicele-mi de brădățel
îmi dau forță de oțel...!

Moarte, Moarte, a ta coasă
mai zăngăne lângă casă –
joagărele ei de dinți
mi-au tăiat brazii-părinți,
mi-au tăiat surori şi frați,
şi toți cerbii îmbrădați,
de la Sora Soarelui,
de sub graiul Muntelui...!
Mi-ai lovit prietenii
chiar şi-n umbra cetinii,
mi-ai tăiat codrii de tei,
mi-ai zdrobit păduri de lei...

Mână-ți, Moarte, pacostea,
nu mai pândi a mea stea...!

Du-te, Moarte, de la Iaşi,
că pe-aici n-ai să te-ngraşi,
mai mănâncă pe cei laşi...!
Pleacă de la Dorohoi,
du-te, Moarte, la război,
caută-ți albul zăvoi...!
Pleacă de la Severin,
pe al Dunării verin...!
Du-te de la Satu-Mare
şi opreşte-te-n sahare:
pune peste ele mare...!
Pleacă, Moarte, din Constanța,
că ți se-neacă balanța...!
Du-te de la Bucureşti,
în pustiile cereşti...!
Pleacă, Moarte, din Braşov,
mută-ți telescopul mov...!
Du-te de la Timişoara,
să-nflorească tămâioara,
să se-nvioreze Țara –
c-aşa este primăvara...!
Pleacă şi din Chişinău
c-are neam de-al meu, nu rău...!
Pleacă, Moarte, din Parâng:
că-n creier de munte stâng,
n-ai moşie şi nici crâng –
vezi, luceferii se strâng:

prind în horă soarele,
toate tămâioarele...!

Pe aici, prin Cogaion,
Moarte, nu-l pândi pe Ion –
şi nici frunză, şi nici viță,
şi nici dalbă porumbiță...!
Chiar la noi, în sfinți-Bucegi,
şade Sfinxu-n ploi de legi,
ori sub timpuri de zăpadă,
cu privirea-n cer-cascadă,
ca lumina-n rai să cadă,
să nu mai fie nomadă...!
Moarte, fugi, dintre Valahi,
te-aşteaptă îngeri-felahi,
să coseşti ogoarele
când răsare soarele...!
Mai amână-i pe Români,
suflete de fierbinți pâini:
pentru tine nu sunt buni,
c-au nemuritori străbuni...!
Du-te, Moarte,-n poarta gri,
că pe-aicea vei muri:
noi suntem nemuritori,
şi-ți dăm să mănânci doar ciori...!
Du-te, Moarte,-n gria poartă,
noi avem o altă soartă...!

De izbeşti Coloana-mi casă,
vei rămâne ştirbă-n coasă...!
Moarte, n-am nici paşaport,
nici insulă în vr-un port,
nici mijloace de transport...!
Mă mai vrea câte-o naiadă
ce mă ştie din baladă:
mă încântă, nu descântă,
de-argint-viu mă ia la trântă
şi mă-mbie-n cucuruz,
la vreo vulpe în auz...
Şi îmi vine, Moarte,-mi vine,
să bag ozeneù-n tine,
să ies dintr-al tău garaj,
Făt-Frumos din Moyen-Âge...!

Ion Pachia Tatomirescu

MEDITAȚIA-FULGER
DIN PRIVELIŞTEA FIINȚEI

La priveliştea de-aramă,
simt că ființa-mi se destramă...
Şi văd cete de fotoni,
din livezi de neuroni,
pe furiş, prin oranj hol –
jertfă Doamnei de Black Hole...

De-acum nu mai port vreo vină,
noaptea-mi lacrimă lumină
la alt univers-grădină –
plâng bucuroşii hadroni
în cvadrigă, la leptoni...

COLINDA CERBULUI ÎMBRĂDAT

Lerui-Ler, în Cogaion,
cerbul poartă nou eon...!
Iese-n runc,
iarbă cu prunc –
paşte iarba, pruncu-i creşte,
la copită s-aureşte...
Cerbul are
cornul mare –
un brad alb,
în vârf codalb;
vârfu-i luminat de stea –
norocu-n Ţară să stea...
Şi cu cât se-avântă-n munte,
tot mai dens,
pentru fiecare ens,
steaua-i razără pe frunte...
Bradul coarnelor, fălos,
are umbra-n plaiuri, jos...
În brad, se adună
ciocârlii din lună;
în brad, ciripesc,
de chip îngeresc,
sfinte păsărele –

licurici de stele...
Cerbu,-n Țara-Casă,
cerb din Cogaion,
cerb de nou eon,
când noaptea se lasă,
coarnele-i de brad
(ce veşnic nu cad)
frumos luminează
cu fân dintr-o rază,
din Carpați la mare,
pentru bunăstare;
din Carpați în cer,
prin vulturi de fier...!
A cerului barcă
de raze se-ncarcă
din cerbu-mbrădat,
în herb nouă dat;
măzărați fotoni,
fulgi de neuroni
cosmic ning
şi beznele-nving;
în stelar avânt,
dau sferelor cânt...

Soarele şi luna
iar ne țin cununa
de-o cosmică nuntă,

cât cerbul se-avântă,
cât genuni înfruntă,
cât binecuvântă...!

Lerui-Ler, în Cogaion,
cerbul poartă nou eon...!

Ion Pachia Tatomirescu

NOUĂ SONETE DIN «CARTEA DE AUR» A LUI FĂT-FRUMOS

«Sunt Fiul Pământului şi al Cerului Înstelat,
dar sunt de seminție cerească, s-o ştiți şi voi...!»

Y ⁕KKKKK T

«Eu vin să-ți cer mâna ca unul pur dintre cei puri, o, Crăiasă-a-Lumii...! Căci şi eu mă mândresc cu apartenența la prea-fericita voastră seminție...»
(Inscripții zalmoxiano-pythagoreice de pe lamèle de aur de la Petelia-Thurium)

25 mai 1972 – 22 decembrie 1995

Salm quart

Cerbul
toacă herbul...

CU ARC DE SOL-CERESC ÎN SUBȚIOARĂ

Gurii-de-Rai, dorul se lasă-n ore
şi-n arcul câmpului lichid, ce este
rotit către amiază de celeste
în rochii lungi, brumate şi sonore;

în frunte-i orologiul – şi-i chiar peste
balaur alb din cosmicele hore –
şi-n clopote, pe somn, mirate nore
văd casa-n grâu – şi nu dau încă
veste:

că s-a-ncreţit genunea-ntâia oară,
că-n uşa nopţii mărul ne ’lumină
de-nzorieri, cu ierburi şi cu vină

purtată de sămânţă în vioară,
când jos e graiul iar presus lumină
cu arc de Sol-Ceresc în subţioară...

CU EA,-N INEL, DESĂVÂRŞIND EXODUL

Salumoş, crinul mi-este pur adaos
cât abureşte dava-n vremuri, burgul,
spre-a mărunți genunea, prund la haos...!

Nunta-mi dintâi în ceruri, ochi-amurgul,
sobor de zbor, trei sulițe-am drept naos –
şi zece raze de-andezit, şi murgul...

Când Yangul-soare-ademeneşte Yinul,
pecetluind întregii Ființe modul,
e-o infinit de-adâncă apă-n plodul
blând, gordian, secundei nopți –
pelinul...

Nou Făt-Frumos, aprind în beznă crinul
şi-ntre oglinzi l-ascund spre-a trece rodul
la casa-mărului, unde închìnu-l
cu Ea,-n inel, desăvârşind exodul...!

Ion Pachia Tatomirescu

SUFLETUL DE CRIN ÎNTR-UN TRUP DE STEA

Sufletu-mi de crin arde-n trup de mai –
vine, Samoş, vine, doar la Tine vine
fulgerul din mine, orgă cu albine,
din picior de plai, prin gură de rai...!

Primeşte-mă, Samoş, sfânt mi-e zboru-n Tine:
genunea să-nvingi, războinic mă ai
prin Gură de Rai, din picior de grai,
orgă cu albine: fulgeră-n destine...!

Ordinea cea grea şi-n armura-mi stea:
eu sunt ochiul vrerii, eu sunt umbra mierii,
hrană pentru-azurul cert al Învierii...!

Ordinea-Ți celestă arde-armura serii –
nuntă-n chip de nea, Yinul-viorea,
sufletu-mi de crin într-un trup de stea...!

LA RANĂ OARBĂ CU DESTINE-N CHINGĂ

La tâmple,-şi urcă-n zori cetatea jderii
şi piatra înfloreşte vârstei pragul
cu viorele-aprinse lângă steagul
de la fântâna-nrăzărind puzderii...

De-acum, se pârguieşte-n sâni şi fragul
iar florile chemării urcă-n merii
dinspre lumina ninsă-n casa mierii,
dinspre cuvânt ce-mpădureşte magul...

Oglinda intră-n oblicele puste,
pe limbi de rug – omăt să nu le stingă,
că-s cerbii în vlăsii, flăcări auguste...

Spre rădăcini, fotonii iar să ningă
ziduri de lănci, la templul cu lăcuste,
la rană oarbă cu destine-n chingă...!

CÂT FIREA MI-E URZITĂ-N FOC DE-ALB BINE

Eu, Făt-Frumos, răsar dintre inele
de matcă grea, roind în grai Alb Munte,
dar căile,-ntre maci, să mă înfrunte,
ard nori de gând, torc lebedele-n lèle,

ori pun zeiței far la punte
şi ciocârlii-noian – vertebre-stele...!
Zidul-grai, roib val de mai, agrest èl e
de seacă graalul meu de-adânc de frunte

şi-acel cuvânt ce-n guri de rai s-arată
ca mărgărintul, spre-a nunti albine,
la curcubeu, din marea cea sărată...!

La numărul de aur torn rubine...
Ființa creşte-n grai înrourată
cât firea mi-e urzită-n foc de-alb bine...!

CHIAR PE SPINARE,-N COAMĂ DE BALAUR

Sunt rupt din soare, sevele din humă
se-nvârtejesc în trupu-mi, *soma-sema*,
Pământul-Mumă, Tatăl-Cer – port stema,
dar haina albă mi-e: la Samoş, du-mă...!

Avem de stea miros pe cât suntem a
vremelnicì nou chip de lapte-n spumă:
şi-asmute-asupră-ne, cu drept de mumă,
Baba-cu-Brâu-de-Lână, anatema...!

Cunoaştere-absolută,-ntâia nuntă,
la Sora-Soarelui, exodul de-aur,
a făuri-s chemat, lume măruntă...!

Eu – ca Salumoş – îți aduc sfânt laur
sădit în rana țăpilor – cea cruntă –
chiar pe spinare,-n coamă de balaur...!

CE, LA FÂNTÂNA LUI SALUMOŞ, JURĂ...

Se neftineşte verbul în fotonii
din armonia sferelor, ochi-mură,
când nestematele,-n celesta gură,

iar se rostesc pentru semănătură
la îmbrădații cerbi, ori în peonii
papirusului beznei...! Ning eonii

la Fântânéle,-n cub, nunta-mi-pictură
a solului care-şi aprinse ghionii
din Cogaion în Delos, ori Crotonii,
în peşteră – virgină picătură;

şi, pe Lacteea Cale de velură,
în trei pătrate, roş-albind muflonii,
sublim vorbim în aur neuronii
ce, la fântâna lui Salumoş, jură...!

IUBIREA-MI DE LUMINĂ MI-ESTE TOTUL

Mişcarea curmă moartea sub arcadă
–
şi-armatele de zmei cu scuturi urlă
spre Soare-Moş – sublima-ne
monadă;

raze-săgeți mi-adună zmeii-n spadă
şi, despicându-i, fac genunii turlă –
trei ani rămân sub scut, sub steag şi
surlă.

De-alți zei – să mă păzească – n-am
nevoie,
iubirea-mi de lumină mi-este totul:
sublimul generez – şi-acesta-n voi e –
şi, din sublim, genunea trec de-a-
notul.

Doar Samoş mi-a deschis cereasca
voie –
şi rănilor de Timp le sting complotul
în curcubeul urnei – pur altoi e...
Iubirea-mi de lumină mi-este totul...

NUFĂRUL LUMINII FIINȚA-MI ÎMPARTE

Nunta-mi este pură, steaua-nrăzăreşte,
munți-preoți îmbracă hlamida cereşte,
So-Ares şi Utu mie-mi țin cunună;

doar Mireasa-Lumii genune-aureşte,
brazii cu albi vulturi în privelişti sună,
jurători-luceferi horesc lunca brună;

jumătăți îşi leagă-n aur jumătăți,
partea vrea întregul, întregul e-n parte –
moartea-i este viața, viața-i este moarte,
balaur alb-roşu e-n egalități;

curcubeie-toarte, bolta vrea să poarte,
Car-Mare de gânduri, torc imensități,
Car-Mic-de-albăstrele, tu, ochiule, dă-ți –
nufărul luminii ființa-mi împarte...!

*S*alm quint

Teiul
freacă steiul...

Ion Pachia Tatomirescu

SONETELE ÎMPĂRAȚILOR

Există o interesantă corespondență între împărații cro-matici din basmele pelasgo-daco-thracice / valahice (da-coromâne) şi cele *cinci elemente / acțiuni* ale universului arhaic – o cogaionică Weltanschauung *(Aer / îlb-Îm-părat, Apă / Verde-Împărat, Foc / Roş-Împărat, Lemnul / Galben-Împărat* şi *Pământ / Negru-Împărat),* asupra căreia a atras atenția mai întâi filosoful Anton Dumitriu: «Nu putem să nu facem aici o apropiere între „împă-rații" determinați prin culori specifice şi împărații care apar în basmele românilor: *Verde-împărat, Alb-împărat* etc. (...) Poate că trimiterea eroului, de exemplu, la Roş-împărat însemna de fapt trimiterea lui spre *sud,* unde să facă experiența elementului corespunzător...»
(Anton Dumitriu, «Culturi eleate şi culturi heracleitice»).

6 gustar 1996 – 27 decembrie 2001

Al şaselea salm

*N*unul
dã cu pumnul...

Ion Pachia Tatomirescu

SONETUL ALBULUI ÎMPĂRAT
(SAU PSALMUL ELEMENTULUI *AER*)

Aer, argint, îți dă Alb-Împăratul
în cupele de crin, în mărgărinții,
dintr-un surâs, iluminând părinții,
gura de rai, de Cogaion, Carpatul...

Chiar de la-ntâiul strigăt al putinții
îți pune rostu-n bronhiole, statul,
ninsoarea de polen, la treieratul
oceanului cu grâul elocinții...

Doamne-din-Cogaion, Tu, Samoş, Tată,
păstrează-ne-Albul Împărat, în lână
de raze, de la soața-i nestemată... !

Gutui înmiresmează-n sâni de zână,
să ne-ardă cu pecetea-le-nnoptată,
cât sora soarelui le e stăpână...!

SONETUL ROŞULUI ÎMPĂRAT
(ORI PSALMUL ELEMENTULUI *FOC*)

Crinii de foc îmi răsădì-n artere,
îmi puse în obraji chiar mărul roşu,
de-admis războinic-sfânt la Soare-Moşu,
s-aprind şi muzica-n celeste sfere...

Prea mă răsfață Împăratul Roşu:
mi-nhamă la caleşti coleoptere –
ce zboară-n ceruri, peste multe ere,
mire de-oi fi fecioarei lui, cocoşul...

Foc de-o nestăvilită-mpreunare
îmi dăruì spre Zoria cea pură,
să-l stâmpăr doar cu apa dintr-o mare...

Văpaia soarelui fără măsură,
mă-ncearcă dintr-o zare,-n altă zare,
până-nroşeşte fructul în răsură...!

SONETUL GALBENULUI ÎMPĂRAT
(SAU PSALMUL EMELENTULUI *LEMN*)

Chiar lemn de soc, fluier de os, calină
orga pădurii-ntre viori de brazi –
nufăr eu sunt, ea nufăr – vămi lui azi,
din mâlul gras ombilicând lumină...

Nu ne ferim de gureşii nomazi:
din Altamira, până-n zid de Chină,
de stele, Galbenul Cezar i-anină –
în cosmica balanță iute cazi...

Cei dăruiți cu lemnul de la vie
se-nghesuie pe cai, croindu-şi oră
şi-asediind cetatea-mi-Poezie

cu lighioanele de la Pandòră –
de zece mii de ani s-a vrut să fie
poet sortit Golgotei, lemn de proră...

SONETUL VERDELUI ÎMPĂRAT
(ORI PSALMUL ELEMENTULUI *APĂ*)

Doar apă-mpărătească-mi urcă-n vine –
ea speră chiar şi-n clipa de cenuşă
să mai deschidă vieții înc-o uşă,
ori să-mblânzească durele destine...

La toate-i clorofila jucăuşă
ca sângele fierbinte din feline,
însă cu meandre pure, opaline,
într-o domesticie ce-năbuşă

betoanele armate şi asfaltul,
abisul mucezit, ori creasta cruntă,
deşertu-ngenunărilor, înaltul...

Da,-n lumea noastră infinit-măruntă,
doar împăratul verde – şi nu altul –
ne-nrăzăreşte-n cosmica lui nuntă...

Ion Pachia Tatomirescu

SONETUL NEGRULUI ÎMPĂRAT
(SAU PSALMUL ELEMENTULUI *PĂMÂNT*)

Pământul suie-n temple,-n piramidă,
în galaxii de ancore cu lună,
c-o lume înroindu-se nebună,-n
buimacă-naintare de omidă...

Celesta mare roşie-şi adună
un gordian de specii pentru cridă,
un gordian şi pentru zona-i vidă –
spațiu şi timp născându-se-mpreună...

Oricât s-arată de integru cerul
şi-oricât ar face lumea noastră unde,
pământul ne înalță, ori ne-ascunde...

El ni-e stăpân oriîncotro şi-oriunde –
pământul, împăratul negru, lerul
topindu-şi, nunții cosmice, tot fierul...

Al şaptelea *s*alm

Crinul
bea destinul...

Ion Pachia Tatomirescu

DECASONETUL ÎMPĂRATULUI ULTRAMARIN

22 iulie 1998 – 24 ianuarie 2002

Eu sunt responsabilã «parte» din «sacrul întreg cosmic», numit de strãmoşii mei cu ***ştiinþa de a se face nemuritori*** şi Sa-moş (Soarele-Moş), adicã Dumnezeul Co-gaionului.

I

Ne-a dat cea mai adâncă-nvățătură:
«Da, *sfera-ntreagă*-i Samoş,
Dumnezeul,
şi înțelept sunt eu, tare ca leul,
cât în *întreg* mă aflu *parte* pură...!»

Deşi fu pusă-n liră de Orfeul
Sfinților Dunări, spre semănătură,
şi-n Guri de Rai, prin sòlii de velură:
sublimei, îi curmară defileul

fruntaşii farisei cu ochi de Stokli –
rasă de porci străvechi din Europa,
strigând în plai: „*e popa, nu e popa...“!*

Urcară-n Cogaion – şi vorba-n cioc li
se dovedeşte azi drept gând de ciocli;
străini de neam vă fură: vezi
metopa...!

II

La starea de hadron de-ajung, mi-e vie
mintea din Cogaion, cea revelată
Întâiului Salumoş, frunte lată,
sfânt domn valah damnat la colivie...

Blamarea înțelepților e-o pată
ce fariseii v-o-ntețesc din vie,
sperând ca Marele Popor să fie
tot mai supus, în țarcul cu ghimpată...

Căci fără dascăli, blânda Valahime,
ori fără *Biblie Pelasgo-Dacă,*
devine, sigur, zdreanță de prostime...

Ca-n vârf de Cogaion ei loc să-şi facă,
eroii nației vi-i pun sub crime,
istorii false vă nutresc la clacă...

III

Voi, prin istorii, dezbinați de nume,
de lipsa conştiinței şi a ştiinței,
de toleranță – prag al umilinței –,
tot fost-ați...! Vitregitu-v-ați şi-n
mume...!

Pelasgi e primul vostru sfânt renume
de mare neam pe continentul ființei,
întâi-scindat prin legile credinței
în *Dax* şi *Thrax* – în *Daci* şi-n *Thraci*
anume...

Pelasgi, Belagi, ori *Blachi*, apoi vă
spune
mulțimea de popoare prin imperii;
Valahi, Olahi – vi-s alte nume bune...

Pe regi de frică se zbârliră perii
când re-Unirea-vă-ncepu să sune,
cu „mica“ Românie, de îi sperii...

IV

Valahia cea Mare, Asănească,
de la Egee la Pripet – mergi anul,
de care frică-avù şi Genghis-hanul,
v-o ține-ascunsă şleahta mârlănească

de pseudo-istorici iubind banul,
ca adevăru-n veci să nu grăiască
dinspre celesta fire românească,
la patrioți tăindu-le elanul...

Vă-ntunecară rădăcina dacă,
şi Sarmizegetusa – ochiul lumii,
cetate-a Logosului şi prisacă

lui Dumnezeu de dinaintea spumii...
Şi Roma fu pelasgică, dar thracă,
din Cogaion trăgându-şi harta humii...

V

Pe Burebista-l omorâți – că vinul
nu vă mai curge-n barbă cu pelinul,
pe-arginți vă dați toți brazii din
pădure...

Cât inimile davei n-or să-ndure
că în rărunchi v-ajunge iar secure,
dorul de-ozon al nației alìnu-l...

Cu-armata puilor vicleni, din Roma,
lupoaica vitregitelor destine
la lupul Sarmizegetusei vine,
din poarta mitului rozând protoma...

De-o nouă nuntă pentru vremi senine
le-mpodobeşte Decebalul doma,
Traian le-aduce-aroma, apoi voma,
duhnind sangvin şi-n plaiurile-alpine...

VI

Popor Valah, n-am vorbele deşarte,
cu Verb de jar eu te binecuvânt,
că-mi eşti şi cel mai vechi cuvânt-
pământ,
ivind în Cogaion celesta carte...

Înnobilează-ți fiii-n ştiințe,-n arte,
apără-ți valorile – tezaur sfânt,
dă arhitecturii sângele-cuvânt:
progresul doar astfel gata de start e...!

În Creştinismul Cosmic pune-ți masa,
refă-ți marea, sublima unitate,
şi n-ai nevoie de străinătate !

Cu sacrul brad împodobeşte-ți casa:
doar din genuni eliberezi mireasa
nunții eterne din seninătate ...!

VII

De două mii de ani moartea vă paşte
–
că dezbinare-aveți între hotare,
că neglijați a fi drepți, raze-n soare,
sfidând misteru-n sfântul ou de Paşte;

că dați în cap la semen, cât mai tare,
doar pentru că-nțelege-a se cunoaşte,
doar pentru că-i viteaz de sfinte
moaşte:
la impostori, astfel, croiți cărare...!

Conducători străini duc neamu-n
moarte
de nu treziți nemuritorii-n plaiuri
şi spirit dacic în Valahi, în graiuri...

Viesparele-arcuite se vor toarte
la graal pelasg menit etern să poarte
întregu-mi pur, de foc, renăscând
raiuri...!

VIII

Doar legea firii îmbumbind fotonii
o ştiți – că ați aflat-o-ntotdeauna;
soare şi lună vă mai țin cununa,
gura-de-rai v-aprinde electronii...

Fosfor aveți cum e nisipu-n duna
de lângă piramidă,-nsă vulponii
din neam v-aduc în casă toți spionii
şi munca vi-i zadarnică, preabuna...!

V-alungă şi eroii din grânare,
s-aprindă sorii-n țara care n-are
hambar de diamante... Mai rețineți:

lumina e-n tăria din amnare;
cât trădători de neam în țepi vi-i
puneți,
nicicând, voi, prin istorii, n-o s-
apuneți...!

IX

Da,-n Zalmoxianism, voi credeți încă
–
e Creştinismul vostru Cosmic, purul;
celestului azur i-ați dat conturul
de şapte mii de ani – vreme adâncă...!

Totuşi, priviți-vă-adevărul, durul:
toți dracii dezbinării-n voi mănâncă,
rod inimile slabe de la stâncă,
vă dau la hoți şi aur, şi azurul...!

Din geometria muncii, doar albina
sub jurământ zalmoxian se vede:
de-aici, re-nvățați ce-i disciplina;

nu fiți ca droaia junglei de bipede,
gândiți-vă prezentul, luați-i splina
ce-n viitor, cu steagul, se repède...!

X

Doar limba vă e raiu-nvățăturii...
E cea mai veche... Pare să rămână...
Pelasgă, sau valahă, sau română,
cum ați numit-o-n creierul naturii...

Pelasgo-daca sfântă vi-i stăpână,
ea vi-i liantul sacru-al bătăturii,
de ştiți s-o cultivați, opusă urii,
fluviu ivind-o lumii, şi nu frână...

La trădători, la hoți, s-aprinde tusa,
când urcă în amvon, stârnindu-şi vântul:
«Zdrobiți-i ca pe şerpi !» – cum Salmoş spus-a...

Spre-a-mpărăți iar Daciei pământul,
din Cogaion, din Sarmizegetusa,
voi, soarelui valahic, dați cuvântul...!

CUPRINS

Salm prim
..... / 4
MEDITAȚIE CU NUFERI...
..... / 5
Salm secund
..... / 6

ÎNCÂNTECE DE MĂR ÎN PUDRA FIINȚEI

Salm terț
..... / 8
CUM V-AŞ ÎNZORIA, CELESTE SFERE...
..... / 9
DISTIHURI DE OCTOMBRIE
..... / 10
ŞARPELE TOARCE...
..... / 11
INFORMATERIA S-ABURCĂ...
..... / 12
PUDRA FIINȚEI VĂLURIND AGREST...
..... / 14
ÎNCÂNTEC DE ROSTIT LA STINGEREA FIRMAMENTULUI ..... / 15
PE DEALUL SALMOŞULUI, ARICI...
..... / 17
VINDECAREA DE RAI...
..... / 19
DESCÂNTEC LA 55 DE ANI ÎMPOTRIVA MORȚII
..... / 20
MEDITAȚIA-FULGER DIN PRIVELIŞTEA FIINȚEI
..... / 25
COLINDA CERBULUI ÎMBRĂDAT
..... / 26

NOUĂ SONETE DIN «CARTEA DE AUR» A LUI FĂT-FRUMOS

Salmul quart
..... / 30
CU ARC DE SOL-CERESC ÎN SUBȚIOARĂ
..... / 31
CU EA,-N INEL, DESĂVÂRŞIND EXODUL
..... / 32
SUFLETUL DE CRIN ÎNTR-UN TRUP DE STEA
..... / 33
LA RANĂ OARBĂ CU DESTINE-N CHINGĂ
..... / 34
CÂT FIREA MI-E URZITĂ-N FOC DE-ALB BINE
..... / 35
CHIAR PE SPINARE,-N COAMĂ DE BALAUR
..... / 36
CE, LA FÂNTÂNA LUI SALUMOŞ, JURĂ...
..... / 37
IUBIREA-MI DE LUMINĂ MI-ESTE TOTUL
..... / 38
NUFĂRUL LUMINII FIINȚA-MI ÎMPARTE
..... / 39
Salmul quint
..... / 40

SONETELE ÎMPĂRAȚILOR

Al şaselea salm
. / 42
SONETUL ALBULUI ÎMPĂRAT (SAU PSALMUL ELEMENTULUI *AER*) ... . / 43
SONETUL ROŞULUI ÎMPĂRAT (ORI PSALMUL ELEMENTULUI *FOC*) ..... / 44
SONETUL GALBENULUI ÎMPĂRAT (SAU PSALMUL EMELENTULUI *LEMN*) ..... / 45

SONETUL VERDELUI ÎMPĂRAT (ORI PSALMUL ELEMENTULUI *APĂ*) ..... / 46
SONETUL NEGRULUI ÎMPĂRAT (SAU PSALMUL ELEMENTULUI *PĂMÂNT*) ..... / 47
Al şaptelea salm
..... / 48

DECASONETUL ÎMPĂRATULUI ULTRAMARIN

I. Ne-a dat cea mai adâncă-nvățătură...
..... / 51
II. La starea de hadron de-ajung, mi-e vie...
..... / 52
III. Voi, prin istorii, dezbinați de nume...
..... / 53
IV. Valahia cea Mare, Asănească...
..... / 54
V. Pe Burebista-l omorâți – că vinul...
..... / 55
VI. Popor Valah, n-am vorbele deşarte...
..... / 56
VII. De două mii de ani moartea vă paşte...
..... / 57
VIII. Doar legea firii îmbumbind fotonii...
..... / 58
IX. Da,-n Zalmoxianism, voi credeți încă...
..... / 59
X. Doar limba vă e raiu-nvățăturii...
..... / 60

Volume de versuri, de acelaşi autor:

- *Munte*, Bucureşti, Editura *Eminescu*, 1972;
- *Crocodilul Albastru* (poezii pentru copii), Bucureşti, Editura *Ion Creangă*, 1975;
- *Încântece,* Bucureşti, Editura *Litera*, 1979;
- *Zoria,* Bucureşti, Editura *Cartea Românească,* 1980;
- *Lilium breve*, Bucureşti, Editura *Eminescu*, 1981;
- *Peregrinul în azur,* Craiova, Editura *Scrisul Românesc*, 1984;
- *Verbul de mărgărint,* Timişoara, Editura *Facla*, 1988;
- *Dumnezeu între sălbatice roze* (trisalmi şi micropoeme-haiku), Timişoara, Editura *Hestia*, 1993;
- *Haiku* (în *română,* în *franceză* – versiunea autorului – şi în *neerlandeză* – în traducerea poetului belgian, Florimond Van de Velde; "foto-sculpturi" de Monique Deryckere), Bruxelles / Porto, Editura Fundației *Fernando Pessoa*, 1994;
- *Împăratul din Munții de Azur / The Tale of the Emperor in the Azure Mountains* (plachetă pentru copii – versiunea în limba engleză: Gabriela Pachia), Timişoara, Editura *Aethicus*, 1996;
- *Bomba cu neuroni,* Timişoara, Editura *Aethicus*, 1997;
- *Stelele dalbe...dintr-o «Colindă la Timişoara în Decembrie Însângerat, la anul 1989»* (plachetă pentru copii), Timişoara, Editura *Aethicus,* 1998;
- *Aforismele apei / Aphorismes de l'Eau* (aforisme şi poeme-aforism – versiunea în franceză aparține autorului), Timişoara, Editura *Aethicus*, 1999;
- *Fulgerul sferic / Éclair sphérique* (versiunea în limba franceză aparține autorului), Timişoara, Editura *Aethicus,* 1999;
- *Ultimele poeme hadronice,* Timişoara, Editura *Aethicus*, 2002.

Ion Pachia Tatomirescu

ISBN 973-85261-1-6
EDITURA AETHICUS

Consilier editorial: I. D. Breianu.
Lector: Sarmis Pordu.
Culegere / paginare: S. C. SALMOS-TAT S.R.L.
Bun de tipar: 24 ianuarie 2002.
Apărut: 2002.

Tiparul executat
la Tipografia WALDPRESS,
str. Suceava, nr. 13,
Timişoara – 1900, România.